

virkelig viser sig, at den Vedkommende er slaaet ind paa en anden Vej og nu fører et godt Levnet. Derfor stod der i Lovudkastet, saaledes som det oprindeligt blev forelagt: naar han ikke „fører et forargeligt Levnet“; det var netop med velberaad Hu, at denne Betegnelse var valgt; thi derved vilde de Personer ikke blive ubelukkede, som tidligere havde ført et forargeligt Levnet, naar de nu havde opgivet det, medens omvendt saadanne vilde blive ubelukkede, som førte et saadant, selv om der ikke deri laae Noget, som kunde stemples som værende i den offentlige Mening, saaledes f. Ex. aabenbar Drukkenholdte etc. Jeg maatte derfor ansee det ønskeligt, at det oprindelige Udtryk: naar han ikke „fører et forargeligt Levnet“, blev gjenoptaget. Naar der staar, at kun de skulle være valgberettigede, der have fuld Afgang til Nydelsen af de kirkelige Gøder, saa forekommer det mig ikke, at dette Udtryk er tvivlsomt; det vil sige, at de, der ikke have denne Afgang, ere ubelukkede. Det er vistnok ingenlunde hyppigt, at en saadan Ubelukkelse finder Sted; men det kan være Tilfældet, og naar det indtræder, synes det ogsaa ganske naturligt, at f. Ex. et Medlem, der er ubelukket fra Nydelsen af Altersens Sacramente, ikke stedes til at vælge. Jeg skal af saadanne Tilfælde, der ere hændede mig i mit Liv, kun anføre, at naar En, Dagen førend han gaaer til Alters, i vedkommende Præsts Nærværelse offentlig forhaaner Nadderens Sacramente, udtaler sig paa en haanlig og nedsettende Maade om det, og saa vedkommende Præst spørger ham, inden han gaaer til Alters, om det, han har udtalt, er hans virkelige Mening, og han siger „Ja“ dertil, er det vistnok ganske i sin Orden, at Præsten nægter ham Altersens Sacramente; ligeledes vil det vistnok ogsaa findes aldeles i sin Orden, at et Fruentimmer, som fører et aldeles usædeligt Liv, som, naar Præsten taler med hende derom, siger, at hun paa ingen Maade kan anerkjende, at hun ikke skulde have Lov til at leve paa den Viis, at hun anseer sig fuldkommen berettiget til at føre dette Levnet, ikke stedes til Altersens Sacramente, saalænge hun saa aldeles mangler Anerkjendelsen af, hvad der er Synd, saalænge denne Dmtaggen af Indsigt finder Sted. Jeg skal ikke gaae dybere ind herpaa, men det er

saadanne Tilfælde, der menes, og det kan vistnok ikke andet end billiges, at man, naar man vil give en kirkelig Bestemmelse, da ogsaa gjør det med Frimodighed, da ogsaa seer Sagen fra det kirkelige Standpunkt. — Jeg maa meget holde paa den Fordring, at Vedkommende, der vil have Valgret, selv skal melde sig; thi jeg troer netop, at det derved vil opnaaes, at de, som godt føle med sig selv, at de egentlig ikke bør være Vælgere i en kristelig Menighed paa Grund af deres hele Stilling, blive borte, og dermed er Sagen afgjort. Man vil netop derved undgaae en heel Deel af de Spørgsmaal, som ellers kunde være ubehagelige, naar Vedkommende skal tage enhver Enkelt for sig og afgjøre, hvorvidt han skal stedes til at vælge eller ikke. — Endelig maa jeg ansee det for meget ønskeligt, at Bestyrelsen af „de fattiges Kasse“ bliver henlagt til Menighedsraadene, selv om en enkelt Indtægt, som nu er tillagt denne Kasse, blev taget fra den. Jeg kan heller ikke være enig med den ærede Rigsdagsmand i, at det skulde være muligt saaledes at sondre Betingelserne for den hvre Virksomhed og Griben ind i Omverdenen fra et Menighedsraads Virksomhed; thi der er visse Betingelser, som udkræves for at kunne virke. Hvis man f. Ex. gaaer ud paa at sige: her i vor Menighed skal Ingen, der virkelig er trængende, komme til at nyde nogen tvungen Fattigforsørgelse; vi ville selv ordentlig sørge for dem; hvis man vil sige: dette sader- og moderløse Varn skal ikke komme under Fattigvæsenet, det er os en Glæde, at det kan blive understøttet og baaret af den kristelige Godgjørenhed, saa er det dog aabenbart, at der trænges til Dpoffrelser, at der trænges til Indtægter, hvormed Udgifterne til Varnets Underhold kunne bestrides. Jeg vilde derfor finde det aldeles unaturligt, om en Indtægt, der oppebæres i selve Kirkens Tavler, i dens Bøger, ikke skulde kunne anvendes af et saadant Menighedsraad til kristelig Godgjørenhed, og jeg maa derfor holde derpaa.

Den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tjehnering) har udtalt sin Anskuelse om disse Forhold, og jeg tilstaaer, at jeg maaskee kunde sige, at jeg, i Almindelighed betragtet, ikke er saa fjern fra at til-